

Ruth Symes

Raganaitė Bela

Koveno kelias

Iliustravo
Marion
Lindsay

Pirmas skyrius

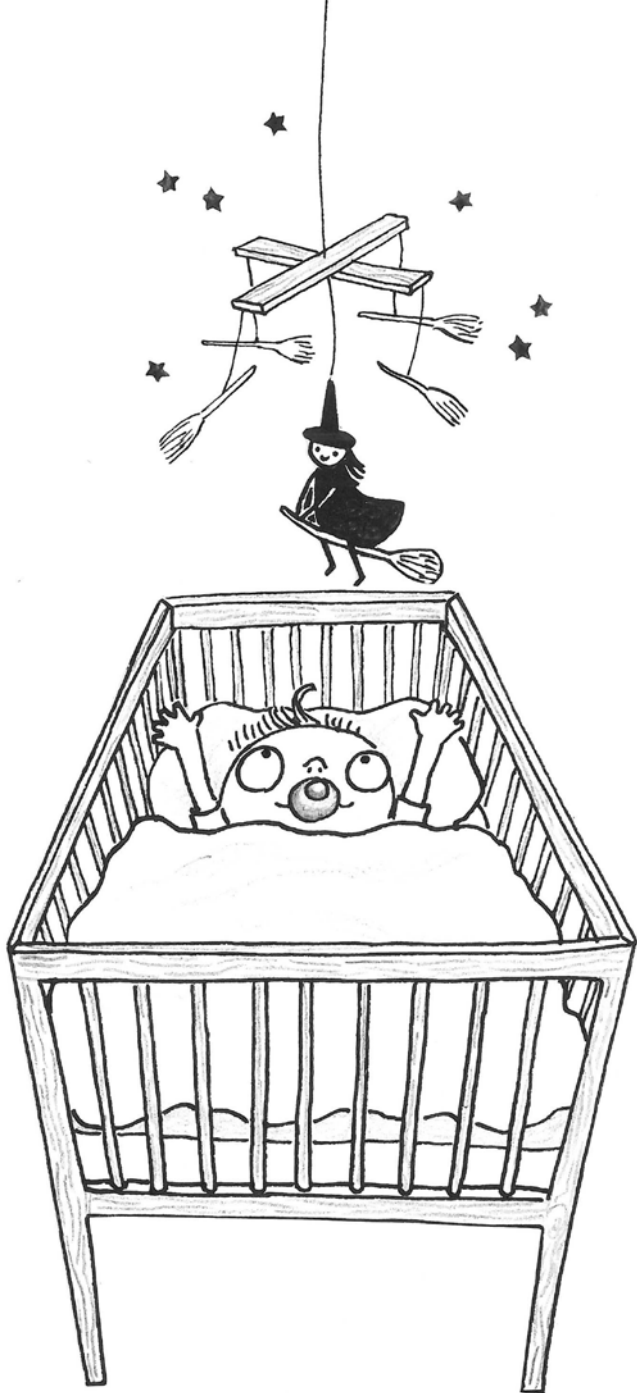

Nuo pat gimimo norėjau būti ragana. Ar bent manau, kad norėjau. Žinoma, aš neatmenu, kaip gimiau. Netgi neprisimenu, kaip mane, dar visai kūdikį, paliko ant Templtono

vaikų namų slenksčio – tačiau iš visų savo pažįstamų prisimenu daugiausia.

Mano pirmas tikras prisiminimas yra apie tai, kaip guliu lovelėje ir žiūriu į spalvotą medinę moterėlę su smailia kepure ir keturiomis šluotomis, sklendžiančiomis aplink. Pakabinamas žaislas su ragana buvo paliktas ant slenksčio kartu su manimi. Galėjau juo žaisti valandų valandas. Savo rankytėmis ir kojytėmis nenuilsdama stengdavausi jį pasiekti.

Buvo gūdi žiemos naktis ir lauke šėlo audra. Aš nemiegojau, stebėjau savo pakabinamą raganą, šokančią mėnesienoje. Semas, kūdikis gretimoje lovelėje, ėmė knarkti – kūdikiai siaubingai daug knarkia ir šnarpščia užsikimšusiomis nosimis. Pažvelgiau į čiulptuką burnoje, kurį jis retkarčiais su pasitenkinimu pažįsdavo.

Žiūrėdama į Semą su čiulptuku burnoje, ir aš panorau to čiulptuko. Ak, kaip jo geidžiau! Labiau, nei buvau norėjusi bet ko nors kito. Nežinau, kaip ir kas nutiko, tačiau vieną akimirką labai *labai* norėjau čiulptuko, o kitą jau jį turėjau! Žindau jį kaip begalėdama smarkiau. Netgi apseilėtas Semo jis buvo puikus. Pamiršau alkį, pamiršau viską pasaulyje. Pasijutau laiminga ir mieguista.

Žinoma, Semas, praradęs čiulptuką, buvo ypač nepatenkintas ir ėmė rėkti. Jis plyšojo gal šimtą metų – bandė pasakyti seseriai Harigan, kad pavogtas jo brangusis čiulptukas, tačiau ši nesuprato.

Aš toliau laiminga žindau ir stebėjau savo pakabinamą raganą. Ji šoko mėnesienoje ir atrodė, kad man šypsosi.

Galima pagalvoti, kad visi Templtono vaikų namų kūdikiai buvo įvaikinti kosminiu greičiu, daugeliui taip ir nutiko – tik ne man. Semui irgi ne.

Kai mums buvo penkeri, daug žmonių norėjo mane įvaikinti, nes buvau miela ir lipšni, tiek pat šeimų troško įvaikinti ir Semą – bet mes nenorėjome bet kokių globėjų. Svajojome, kad mūsų Tikrosios Šeimos būtų tobulos, ir jei dėl to teks palūkėti kiek ilgiau... tuomet galime ir palūkėti. Vaikams niekas neliepdavo apsigyventi šeimose, kuriose jie nenorėjo gyventi – tai būtų buvę neteisinga.

Vieną dieną susitikome savo slėptuvėje, sename šiltnamyje už vaikų namų. Semas netyčia užtiko šią vietą, kai sekė paskui

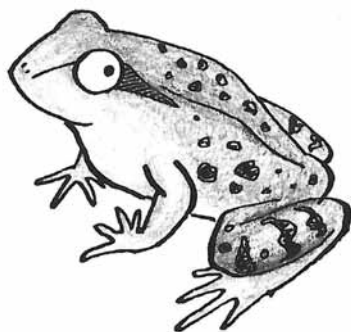
boružę, norėdamas sužinoti, kur ji gyvena. Turėjai pereiti skaudžių dilgėlių ir gervuogių brūzgynus, kad ten patektum. Ta vieta netraukė žmonių – dėl to ji mums puikiai tiko.

Langai buvo apnešti žaliu purvu, o pro išdaužtus kyšojo augalai. Išgyveno tik piktžolės – pačios atspariausios.

Aš spjoviau sau į delną, tada Semas spjovė į savąjį, ir paspaudę rankas sutarėme, kad apsigyvensime tik su pačia geriausia šeima.

Aš, žinoma, norėjau šeimos, kuri neprieštarautų mano siekiams tapti ragana. Semas norėjo tokios Tikrosios Šeimos, kuriai, kaip ir jam, patiktų kirminai ir vabalai. Semas nuolatos buvo aplipęs purvu arba kiaurai šlapias nuo balų ar nešvaraus tvenkinio vandens, nes amžinai bandė pagauti rupūžę, vorą ar kokį kitą ropinėjantį padarą. Kartą

sesuo Harigan
jo kišenėje netgi
rado varlę –
Semas teisinosi ją
gelbėjęs.

Sesuo Harigan
vis primindavo Semui, kad jis turi keisti
savo įpročius, jeigu nori būti įvaikintas, bet
Semas jos neklausė. Jis buvo įsitikinęs, kad
kur nors yra jo Tikroji Šeima, kuriai jis patiks
toks, koks yra. Ir jeigu jie jam irgi patiks, tuos
žmones Semas ir pasirinks.

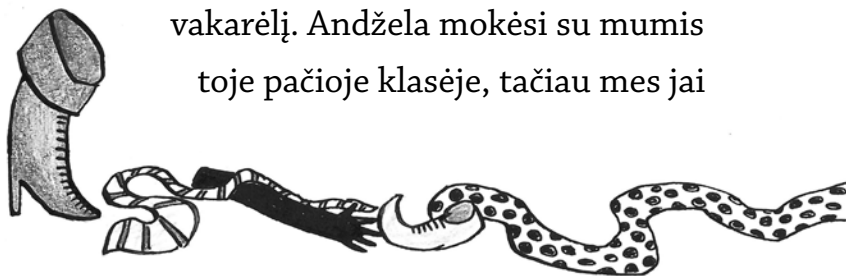
O aš buvau tikra, kad kur nors yra šeima,
neprieštarausianti mano norams būti ragana.
Tokią šeimą pasirinkčiau aš.

Jiems tiesiog reikėjo laiko mus surasti.

Prisiminate Semo čiulptuką? Na, vėliau nutiko dar keletas keistų dalykų, kurių negalėjau paaiškinti. Pirmasis – mums pradėjus eiti į lopšelį. Aš mylėjau savo lopšelio auklėtoją, panelę Vilou, ir norėjau, kad ji mane įsivaikintų. Tačiau vieną kartą man piešiant raganą ji priėjo ir pasakė, kad jai raganos nepatinka. Tą pačią akimirką juodi dažai aptaškė jos lengvą rožinę suknelę. Nesupratau, kaip tai nutiko. Vieną akimirką dažai buvo indelyje, o kitą jie pakilo ir nudribo ant panelės Vilou. Ji suirzo ir leptelėjo, kad esu labai bloga mergaitė. Bet tai buvo ne mano kaltė. Aš nieko nepadariau.

Vėliau, kai mums buvo šešeri, mudu su Semu buvome pakviesti į Andželos kostiumų vakarėlį. Andžela mokėsi su mumis toje pačioje klasėje, tačiau mes jai

nelabai patikome – ji su mumis nekalbėjo,
nenorėjo kartu sėdėti ar žaisti. Manau,
Andželos mama suklydo siųsdama kvietimus.
Įprastai mūsų niekur nekviesdavo. Semas
labai nudžiugo, nes buvo girdėjęs, kad
Andžela sode turi tvenkinį, kuriame gyvena
driežai. Aš labai nudžiugau,
nes nebuvo dalyvavusi

vakarėlyje už vaikų namų ribų, ką jau kalbėti apie vakarėlį, kuriame galėjai atrodyti kaip panorėjęs. Templtone buvo kostiumų dėžė, joje gulėjo ir raganos kepurė su drabužiais. Aš jau žinojau, kaip apsirengusi eisiu į vakarėlį.

Kai atvykome, Semas nuskuodė prie tvenkinio, o aš supratau, kad esu vienintelė, apsirengusi kaip ragana. Visos kitos mergaitės buvo fėjos arba princesės.

– Tau ieškoti, Bela, – vėliau, kai žaidėme slėpynių, sušuko Andžela. Visi nubėgo slėptis, o aš užsimerkiau ir skaičiavau iki šimto.

– Septyni... dešimt... dvidešimt trys... trisdešimt šeši, devyniasdešimt du... visai neblogai – nepamirškite, kad man buvo tik šešeri ir dar prastai sekėsi matematika. Bet vaikus rasti buvo labai lengva. Atmerkus akis tereikėjo susikaupti, ir aš iškart supratau, kur visi slepiasi, – tai buvo tarsi magija.

– Andžela medyje. Sara ir Džeinė už šiukšliadėžių. Treisė tualete, – pašaukiau nepajudėjusi iš vietos.

Vaikai pasipiktino.

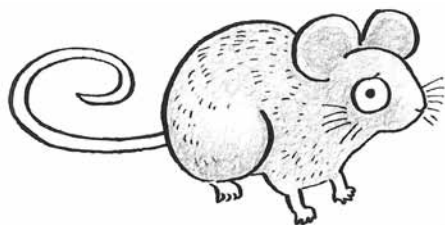
– Tu sukčiavai! – kažkas sušuko.

– Visai ne.

– Tu tikrai žvilgčiojai. Negali būti, kad matei mus už šiukšliadėžių.

Aš nesukčiavau – tiesiog žinojau.

– Kokio sumuštinio norėtum, Bela? – paklausė Andželos mama, kai grįžome vidun šventinės arbatėlės.

– Su pele, – atsakiau. – Raganoms patinka pelių sumuštiniai ir vabalų drebučiai.